

DORKA

MAGORKA

s páskou cez oko

abby
hanlon

DORKA

MAGORKA

S PÁSKOU CEZ OKO

DORKA

MAGORKA

s páskou cez oko

ABBY HANLON

slovart

Pre Margot.

Copyright © 2019 by Abby Hanlon

This edition published by arrangement with Dial Books for Young Readers,
an imprint of Penguin Young Readers Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Katarína Škorupová 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Abby Hanlon: Dory Fantasmagory, Tiny Tough*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dial Books for Young Readers,
an imprint of Penguin Group (USA) LLC v roku 2019,
preložila Katarína Škorupová.

Zodpovedná redaktorka Dana Brezňanová

Editorka Daša Jajcayová

Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tlač PATRIA, spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-556-4687-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

www.slovalt.sk

MALÁ DRSŇÁČKA

Dorkina pirátska prezývka
a krycie meno

Výrazy, ktoré potrebuješ poznať,
ak chceš prežiť na mori medzi pirátmi:

PREPÍNAM = Dohovoril som. Si na rade.

PRIJÍMAM = Rozumiem, idem na to.

SI TAM? = Počúješ ma? Rozumieš?

KONČÍM = koniec vysielania

PRVÁ KAPITOLA

Malí divosi

Volám sa Dorka, ale volajú ma Dorota, Dora bláznivá alebo aj Dorka Magorka. Mám staršiu sestru a brata, Violu a Lukyho. Rodičia sa starajú len o nich a mňa si vôbec nevšímajú. Až na ten čas, keď majú Viola s Lukym po škole všelijaké krúžky. Vtedy mám mamu iba pre seba. Ja totiž žiadne krúžky nemám. Dnes mama povedala, že pôjdeme do knižnice.

„Jééj!“ zvýskla som. „Konečne si pozriem nové knihy!“

„Tieto naše spoločné popoludnia milujem!“ nadchne sa mama. „Si moja malá kamoška.“

„To znamená, že ma máš zo všetkých najradšej, však?“ uistujem sa.

Žmurkne na mňa a povie:

„Nie.“

V knižnici zamierim rovno k stolu a oslovím knihovníčku:

„Poznáte tú knihu o rodine, ktorá raňajkuje pod sprchou a ich mama nosí šaty ušité zo živých kurčiat?“

„Chlapec tam jedáva
nohami. Potom zhasnú svetlá
a všetci si myslia, že sú mŕtvi,
lenže ich mačka a pes zapnú
elektrinu.“

„Dorka, zase si vymýšľaš?“
zakročí mama.

„Nie! Je to skutočná
kniha. Potom si myslia,
že sú v nebi, ale v skutoč-
nosti sú v obývačke.
Je to veľmi *vtipné*. Máte
tú knihu?“

„Mrzí ma to, ale takú
knihu nemáme,“ krúti
hlavou knihovníčka.

„Mám tu však sériu, ktorá by sa ti mohla páčiť. Volá sa *Farma šťastia*.“

„To nič. Aj tak ďakujeme,“ usmieva sa mama nasilu. „Prestaň vrčať,“ šepká mi a ťahá ma preč od stola. Potom nájde nejaké knihy, ktoré sa jej páčia, a číta mi. Asi po siedmich knihách sa postaví a povie: „Dorka, idem na toaletu. Tichučko si čítaj, kým sa nevrátim, dobre?“

„Ja neviem čítať.“

„Ale vieš. Hneď som späť.“

„Plecítaj mi to,“ prihovorí sa mi dievčatko s hláskom ako žaba a dinosaurím chvostom a ukazuje na svoju knižku.

„Neviem dobre čítať,“ zašepkám.

„Ale ja ozaj cem, plecítaj to,“ opakuje.

„Popros niekoho iného,“ radím jej.

„Plecítaj to,“ nechce ustúpiť dievčatko.

„Mohla by som ti namiesto toho porozprávať rozprávku,“ navrhнем.

„Cem, ale stlašidelnú,“ poteší sa.

„To je ľahké... Kde bolo, tam bolo...“ šepkám, „bola raz, vlastne stále je jedna zlodejka a volá sa Pažravica Žravica.“

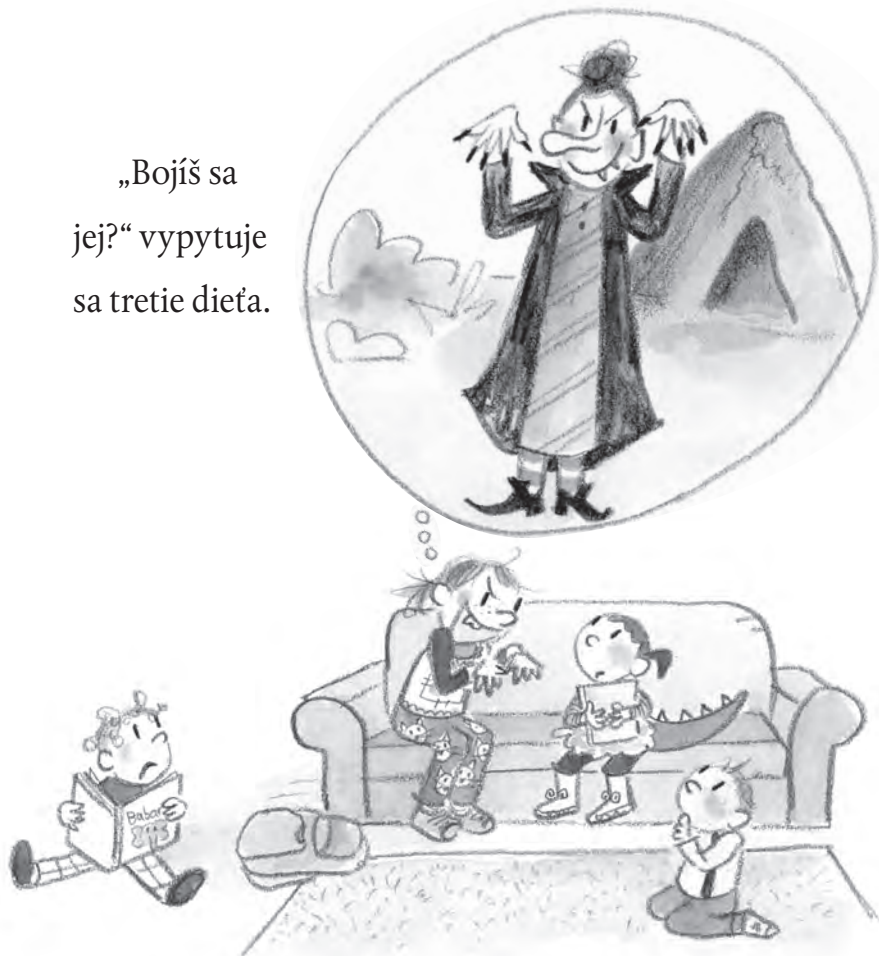
„Pazlavica Zlavica?“

„Áno. Je to falošnica falošná. Žije v jaskyni a má 507 rokov. Nosí dlhokánsky čierny plášť a na rukách má dlhočizné nechty. A má TAKÉTO obrovské tesáky... Už roky ma prenasleduje. *Som vo veľkom nebezpečenstve!* Chce ma odvliečť k sebe do jaskyne a hrať sa, že som jej dieťa!“

„Aj ja cem byť v nebecenstve,“ hovorí.

„Aj ja, aj ja...“ pridávajú sa ostatné deti.

„Bojíš sa jej?“ vypytuje sa tretie dieťa.

„Pravdaže sa bojím. Mám však svoju príšerku a dobrú vílu, vždy mi v boji proti Pažravici Žravici pomôžu. Príšerka Zorka spí pod mojou posteľou. Je to moja najlepšia kamoška.“

A moja dobrá víla – pán Otrava – vie
čarovať. Žije na stromoch a má veľké fúzy.
Kedysi dávno-pradávno sa premenil na kurča.
Keď bude
najhoršie,
môžem mu
zavolať. Te-
lefonujem
mu cez banán.

Deti majú kopu otázok.

„Pssst! Ticho! Pazlavica je za gaučom, pláve sa zobudila,“ ozve sa dievčatko s dinosaurím chvostom.

„Čo to trepeš? Spí vo svojej jaskyni,“ upokojujem ju. „A tá je ďaleko.“

„Ce laňajky,“ nedá sa odbiť dievčatko.

„Rýchlo! Musíme ich urobiť!“ ozve sa iné dieťa.

Všetky deti začnú bez ohľadu na to, čo im
vravím, pripravovať raňajky.

„Ak to nestihneme, hodí do nás kosť,“ hovorí
jedno z detí.

„Práve som videl lietajúcu kosť,“ pridáva
sa ďalšie. „Už ide!“

„To nie!“ vykrikuje iné a vrhne sa na gauč.

„Spravte jej radšej kávu,“ radím im.

„Pažravica Žravica pije ráno veľa kávy.“

„NIE! Pije omáčku! Nie kávu!“ ozve sa malý chlapček.

„Omáčku z kostí!“
kričí chlapec
z gauča.

